

community

The New Apostolic Church around the world

01/2023/AI

Motoja për vitin 2023:
**Shërbeni dhe
mbretëroni me Krishtin**

Kryeartikulli

Shërbeni dhe mbretëroni
me Krishtin

Shërbesa fetare

Ecni me besim

Doktrina

Emërimi i grave:

Argumentat

New Apostolic Church
International

Shërbeni dhe mbretëroni me Krishtin

Të dashur vëllezër dhe motra,

Ne hedhim vështrimin prapa në një vit plot ngjarje, vit në të cilin, në një mënyrë ose në një tjetër, ne ishim në gjendje të përjetonim afërsinë dhe shoqërimin e Zotit tonë. Pasi një gjë është e vërtetë në çdo rast: Zoti vazhdoi planin e tij të shpëtimit në 2022 dhe po na çon më pranë qëllimit tonë - pjesëmarrjes në ringjalljen e parë, në mënyrë që më pas t'i shërbejmë Krishtit si priftërinj dhe të mbretërojmë me të në mbretërinë e paqes, e pikërisht siç lexojmë te Zbulesa 20,6.

Kushdo që është i pajisur me autoritetin e Krishtit mund të përmbushë në mbretërinë e paqes shërbimin dhe detyrën e tij pa pengesa. Shërbimi do të konsistojë në predikimin e Ungjillit te njerëzit dhe drejtimin e tyre tek Perëndia. Qeverisja, mbretërimi nuk do të thotë të dominosh botën, por të dëshmosh epërsinë e Krishtit si një mishërim i dashurisë dhe mëshirës së Zotit.

Jezusi na ka thirrur sot që të shërbejmë dhe të mbretërojmë në frymën e tij. Prandaj, motoja jonë për vitin 2023 është: Shërbeni dhe mbretëroni me Krishtin.

Ne po shërbejmë tashmë edhe sot duke lënë jetën tonë të përditshme për të ndjekur shërbesat fetare dhe për të adhuruar Perëndinë së bashku. Ne gjithashtu i shërbejmë Jezusit duke e zbatuar Ungjillin e Tij në jetën tonë të përditshme. Dhe është shërbimi ynë ndaj të afërmit ta duam atë ashtu siç na do Krishti neve.

Edhe në vitin 2023 ne jemi thirrur tashmë të mbretërojmë me Krishtin. Megjithatë, jo duke ushtruar pushtet mbi të tjerët, por duke u bërë, me ndihmën e Krishtit, zotërues i mendimeve dhe veprimeve tona:

- Dashuria e tij nuk ndan, por bashkon.
- Hiri i tij na ngre lart, na inkurajon kur humbasim.

Foto: NAK International

- Mençuria e tij na ndihmon të mësojmë nga gabimet tona..

Pra, ne nuk jemi të pafuqishëm e të ekspozuar ndaj tundimit, por mund të sundojmë mbi mëkatit para derës së zemrave tona.

Mënyra më e mirë për të marrë dhe mbajtur nën kontroll jetën tonë është ta lëmë Krishtin të mbretërojë në zemrat tona.

Së bashku me të gjithë apostujt ju uroj një Vit të Ri të bekuar dhe të përmbushur plot!

Përsëendetjet më të mira,

Jean-Luc Schneider

Photos: NAC Philippines

2. Korinther 5,7

*„Pasi ne ecim me besim
dhe jo me shikim.”*

Të ecim me besim

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, më duhet të rrëfej se është vërtet një gëzim i madh për mua të jem përsëri me ju këtu në Filipine. Ju e dini që nuk ishte e mundur të udhëtoje për një kohë të gjatë. Dhe unë jam shumë mirënjohës që kaq shumë bashkësi mund të lidhen këtu: në Indonezi dhe në vende të tjera. Dhe së bashku duam ta festojmë këtë ditë si një festë të vërtetë. Ne po festojmë pesëdhjetëvjetorin e Kishës në Filipine dhe kjo është një arsye për të shprehur mirënjohjen tonë. Pesëdhjetë vjet më parë, shërbëtorët besnikë të Perëndisë erdhën në këtë vend dhe u sollën këtë mesazh të madh filipinasve: Jezusi po vjen! Dhe ai dërgoi apostujt e tij për të na përgatitur për kthimin e tij. Ai do të vijë dhe do të na çojë në mbretërinë

Në 16 Tetor apostuli kryesor Jean-Luc Schneider mbajti shërbesën fetare jubilarë të NAK Filipineve në Tupi, majtas: Në dhomën e vëllezërve

Por edhe pas pesëdhjetë vjetësh nuk është përmbushur akoma premtimi i tij.

e tij. Ne do të shndërrohemi në imazhin e Jezu Krishtit. Ne do të kemi shoqëri të përsosur me të dhe me njëri-tjetrin në mbretërinë e tij. Dhe falë Zotit, shumë njerëz në Filipine e pranuan dhe besuan në mesazhin e tij. Dhe hap pas hapi puna e Zotit u rrit. Dhe sot kemi shumë vëllezër dhe motra në shumë bashkësi. Dhe ky është një gëzim i madh të kesh kaq shumë vëllezër dhe motra besnike në këtë vend.

Ne shprehim mirënjohjen tonë duke falenderuar ata që mbollën dhe ata që erdhën më vonë dhe vaditën. Mbi të gjitha, falënderojmë Zotin që na dha rritje, zhvillim. Pa ndihmën dhe bekimin e tij asgjë nuk do të ishte e mundur. Pra, ne falënderojmë shërbëtorët e Perëndisë, vëllezërit dhe motrat që janë ende gjallë dhe ata që janë tashmë në botën e përtejme dhe lavdërojmë Perëndinë At, Birin dhe Frymën e Shenjtë për hirin dhe bekimet e tij.

Kështu, pesëdhjetë vjet më parë, ata shpallën se Jezusi po vjen, se ai do të na çojë në mbretërinë e tij, se ne do të shndërrohemi në shëmbëlltyrën e Krishtit dhe se si kishë e Krishtit do të kemi shoqëri me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin. Por pesëdhjetë vjet më vonë, ky premtim nuk është përmbushur ende. Dhe të gjithë mund ta shohin: Zoti nuk ka ardhur. Unë nuk jam ende si Jezu Krishti. Unë jam ende një mëkatar i varfër. Dhe shoqëria në bashkësi është e këndshme, por definitivisht jo e përsosur. Po përse i përket premtimit? Përgjigja është se ndërsa jemi në tokë, ne duhet të ecim me anë të besimit dhe jo me anë të shikimit. Premtimi është ende i vlefshëm. Por ne duhet të besojmë dhe të ecim për të parë përmbushjen e atij premtimi. Kështu ka qenë gjithmonë.

premtimi të realizohej. Vetë Jezusi tha: "Abrahami me të vërtetë donte vetëm të më shihte mua: Jezu Krishtin, Birin e Perëndisë." Dhe Abrahamit iu desh të priste me shekuj derisa dëshira e tij të plotësohej dhe ai të mund të shihte Jezu Krishtin, Shpëtimtarin, në tokë. Ai duhej të priste kaq gjatë dhe të besonte deri në fund për të parë të përmbushur premtimin.

Perëndia erdhi te Moisiu dhe te populli i Izraelit dhe u tha atyre se unë do t'ju çoj në tokën e mrekullueshme, tokën e premtuar. Por ju duhet të dilni nga Egjipti dhe të shkoni në këmbë. Dhe atyre iu desh të besonin dhe të ecnin për një kohë të gjatë përpara se të përmbushnin dëshirën e tyre dhe të përjetonin premtimin e Perëndisë. Por Zoti ishte besnik, ai i përmbushi premtimet e tij ndaj Abrahamit dhe popullit të Izraelit, por së pari ata duhej të besonin dhe të ecnin, të ecnin me besim.

E kam përsëritur qëllimisht se premtimi që bëri Perëndia nëpërmjet apostujve të Tij është ende i vlefshëm. Por ende nuk është përmbushur, ne duhet të ecim me besim sot. Cfare do te thote kjo? Do të thotë që ne vërtet besojmë se ajo që thotë Perëndia është e vërtetë. Për Abrahamin, fjala e Perëndisë ishte më e rëndësishme se ajo që ai mund të shihte me sytë e tij. Besim do të thotë se jam absolutisht i bindur se Fjala e Perëndisë është e vërteta, jo ajo që shoh, jo ajo që kuptoj, por ajo që thotë Perëndia. Të besosh në Zot do të thotë gjithashtu të kesh besim tek ai. Të besosh në Zot do të thotë se kam besim se Ai do të bëjë atë që premtton dhe se mund ta bëjë. Sa për Abrahamin, dukej e pamundur që ai dhe gruaja e tij të kishin fëmijë në moshën

Ne presim me durim, derisa ai të përmbushë premtimin e tij.

e tyre. Por ai kishte besim te Zoti: Ai mund ta bëjë atë dhe Ai do ta bëjë atë. Të besosh do të thotë se jam i bindur se ajo që thotë Zoti është e vërteta. Unë kam besim tek ai, ai mund ta bëjë dhe do ta bëjë. Dhe për shkak se jam i sigurt dhe kam besim, jam i duruar dhe pres. Ky është besimi dhe kjo është ajo që duhet të bëjmë: Jini të bindur se fjala e Perëndisë është më e rëndësishme se ajo që unë mund të shoh dhe kuptoj. Ne i besojmë Perëndisë se Ai mund dhe do të bëjë atë që ka premtuar dhe presim me durim derisa Ai t'i përmbushë premtimet e Tij.

Pra, ky është besimi, por atëherë ne ende duhet të ecim. Populli i Izraelit duhej të besonte se Perëndia do t'i çlironte, por ata duhej të dilnin nga Egjipti dhe duhej guxim për ta bërë këtë. Nuk ishte thjesht të thuash: "Mirë, le të shkojmë, le të shkojmë!" Ishte një vendim i vështirë, largimi nga Egjipti. Por ata rrezikuan dhe filluan të ecin. Dhe Perëndia i çliroi nga Egjipti. Ju e dini historinë e Detit të Kuq, nuk duhet ta tregoj më. Ata u shpëtuan nga ankthi. Por ky nuk është fundi i historisë, ky ishte fillimi i historisë. Kur arritën në anën tjetër të Detit të Kuq dhe u çliruan nga egjiptianët, aty ishte shkretëtira. Dhe tani ata duhej të vazhdonin me besim.

Vëllezër dhe motra, ne kemi këtë premtim: Perëndia dëshiron t'ju lirojë dhe t'ju sjellë në mbretërinë e tij. Por ju duhet të dilni nga mbretëria e së keqes për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë së mirë. Ne thamë: "Po, unë do të

heq dorë nga e keqja." Dhe për shkak të atij besimi dhe vullneti, Perëndia na çliroi nëpërmjet pagëzimit me ujë dhe me Shpirt të Shenjtë. Ne nuk mund ta shihnim atë, por nëpërmjet pagëzimit të ujit dhe Shpirtit ne jemi çliruar nga sundimi i së keqes. Por ky nuk ishte fundi i historisë, ky ishte fillimi i historisë. Dhe tani ne duhet të ecim si populli i Izraelit. Dhe çfarë do të thotë të ecësh? Ashtu si populli i Izraelit, edhe ne duhet të ndjekim udhëzimet e Perëndisë. Çdo ditë Zoti u tha atyre se çfarë të bënin dhe ata duhej ta bënin atë. Dhe ne gjithashtu duhet të ecim në mënyrë që të ndjekim udhëzimet e Perëndisë. Ai na mëson si të duam. Ai na mëson se si të rritemi në njohurinë e Jezu Krishtit. Nëpërmjet Frymës së Shenjtë, Ai na tregon se si të shndërrohemi në imazhin e Krishtit. Duhet të ecim edhe ne. Ne duhet të mësojmë të duam më shumë dhe më mirë. Ne duhet të rrisim njohurinë tonë për Jezu Krishtin. Ne duhet të kapërcejmë natyrën e vjetër dhe të bëhemi një njeri i ri në Krishtin. Populli i Izraelit duhej të kalonte shkretëtirën dhe të luftonte kundër armiqve gjatë rrugës. Ne gjithashtu duhet të luftojmë të keqen dhe të kapërcejmë tundimin. Dhe ky është një proces i vazhdueshëm, ne duhet të ecim përpara dhe të kapërcejmë, dhe të kapërcejmë dhe të kapërcejmë. Dhe kishte një arsye tjetër pse Perëndia donte që ata të ecnin dhe të kalonin shkretëtirën. Ai donte që ata të bëheshin një popull i vërtetë, një komunitet i vërtetë. Sepse më parë ata ishin shumë fise, dhe në Egjipt secili ecte dhe jetonte për vete, dhe gjatë bredhjeve në shkretëtirë ata mësuat të bëheshin një bashkësi e vërtetë,

mësuan të bëheshin një. Ata e kuptuan se kishin nevojë për njëri-tjetrin, se i përkisnin njëri-tjetrit.

Do ta them shkurt: ne duhet të besojmë dhe duhet të ecim për të rritur dashurinë dhe njohurinë tonë për Jezu Krishtin, për të ecur përpara në zhvillimin tonë shpirtëror. Ne duhet të përpiqemi dhe të luftojmë kundër armikut tonë dhe duhet të mësojmë të bëhemi një në Krishtin, së bashku në Krishtin. Sigurisht, kur populli i Izraelit shkoi në shkretëtirë, ata nuk mund ta shihnin premtimin e Perëndisë. Por ata mund të përjetonin praninë e Perëndisë. Sigurisht, ata nuk mund ta shihnin Perëndinë, por ata mund ta dëgjonin zërin e Tij nëpërmjet Moisiut. Dhe Moisiu u tha atyre: "Perëndia ju thotë çfarë duhet të bëni!"

Edhe sot ne nuk mund ta shohim Zotin, por e dëgjojmë zërin e Tij nëpërmjet Frymës së Shenjtë dhe nëpërmjet apostujve. Dhe ne shpesh mund të përjetojmë: "Perëndia

më thotë saktësisht se çfarë kam nevojë, ai di gjithçka." Ne mund të përjetojmë se Zoti është me ne, se ai na flet. Populli i Perëndisë mund të përjetonte praninë e Perëndisë sepse ata e merrnin furnizimin e tyre nga Perëndia çdo ditë. Morën mana, ishte një mrekulli e madhe. Por fatkeqësisht u mësuan dhe u bë një gjë normale. Dhe ata harruan plotësisht se kjo ishte një mrekulli. Të dashur vëllezër dhe motra, edhe ne kemi marrë furnizim nga qielli. Ne marrim trupin dhe gjakun e Krishtit kur festojmë Darkën e Shenjtë. Kjo është buka nga qielli, një mrekulli e madhe. Por ndoshta pas kaq shumë vitesh ne sapo jemi mësuar me faktin se është normale që ne të vijmë në kishë dhe të marrim Darkën e Shenjtë. Vëllezër dhe motra, ju lutemi mos harroni kurrë se çfarë do të thotë: Ky ushqim është siguruar nga vetë Zoti, kjo është një mrekulli e madhe. Mos harroni kurrë mrekullinë e Darkës së Shenjtë.

Ata gjithashtu mund të përjetonin ndihmën e Perëndisë. Shpesh ata ishin në një situatë për të cilën thjesht nuk mund të gjenin një zgjidhje. Dhe Zoti u tregoi atyre: "Asgjë nuk është e pamundur për mua, unë mund t'ju ndihmoj. Më beso." Kjo është ajo që ata përjetuan ndërsa u endën nëpër shkretëtirë. Ata përjetuan praninë e Perëndisë në mesin e tyre. Nëpërmjet fjalës së Tij, nëpërmjet manës dhe nëpërmjet ndihmës së Tij. Kjo vlen edhe për ne. Dhe Zoti qëndroi besnik edhe kur ata nuk ishin besnikë. Zoti kishte shumë arsye për të thënë: "Unë heq dorë, nuk je besnik, nuk më beson, qëndro aty ku je." Jo, Zoti nuk i ka dënuar kurrë njerëzit. Sinqerisht, nga një këndvështrim njerëzor, Jezusi do të kishte shumë arsye për të thënë: "Po i lë të shkojnë, po heq dorë. Unë u kam thënë shumë herë çfarë të bëjnë dhe çfarë jo, dhe ata kanë bërë krejt të kundërtën." Të paktën

Ndihmës apostuli i distriktit John Fendt dhe apostuli i distriktit Enrique Minio u ftuan në altar

kështu mund të thoshte për mua, dhe po ju them, ai do të kishte shumë arsye për ta thënë këtë. Por siç thotë Bibla, Jezusi nuk ka turp të jetë vëllai ynë. Dhe ai qëndron me ne, pavarësisht nga dobësitë tona.

Ne besojmë se po ecim, premtimi nuk është përmbushur ende, por ne mund të përjetojmë praninë e Perëndisë në mesin tonë. Pra, nuk kemi pse të dorëzohemi. U gëzoja shumë kur dëgjova korin dhe kur kënduan “Kurrë mos u dorëzo”. E morët mesazhin e sotëm, mos u dorëzo kurrë, vazhdo të ecësh me besim. Nuk kemi arsye të dorëzohemi dhe të kthehemi në Egjipt. Nëse ne kemi vendosur të heqim dorë nga e keqja dhe Zoti na ka çliruar nga sundimi i së keqes, ju lutemi mos u dorëzoni dhe mos u kthehuni në Egjipt. Mos thuaj, “Jezusi nuk e mbajti premtimin e tij, unë do të kthehem në mëkat dhe do të përdor rrugën e mëkatit për të marrë atë që dua.” Jam i sigurt që e kuptoni atë që dua të them. Mos u ktheni në Egjipt vetëm sepse atje është më komode dhe më bukur. E di që jeta jote do të ishte shumë më e lehtë nëse do të mëkatoje pak më shumë. Ju lutemi mos u dorëzoni, vazhdoni me besim, mos u ktheni në Egjipt.

Shumë herë populli i Izraelit u tundua të qëndronte aty ku ishte. Ata thanë, “Premtimi nuk do të përmbushet kurrë, nuk është aq keq këtu, le të qëndrojmë këtu.” Gjë mjaft e trishtuar, shumë të krishterë kanë hequr dorë nga shpresa. Ata nuk dëshirojnë më mbretërinë e Perëndisë në përjetësi, bashkimin e përsosur me Perëndinë. Ata hoqën dorë, nuk dëshirojnë më të bëhen në shëmbëlltyrën e Krishtit dhe thonë: “Le të qëndrojmë këtu.” Ne besojmë në Zot, jemi të

bindur dhe duam që Perëndia të jetë me ne në pavdekësi, të na zgjidhë problemet, të na japë bekimet e tij, por gjithçka fokusohet te jeta tokësore, te gjërat tokësore. Dhe shpresa e jetës në mbretërinë qiellore të Perëndisë është zhdukur. Ju lutem, vëllezër e motra, mos e humbni shpresën. Premtimi është ende i vlefshëm. Mos e përdorni vetëm besimin tuaj dhe Jezu Krishtin për gjërat tokësore. Mos u dorëzo! Ne po për gatitemi për kthimin e Krishtit.

Populli i Izraelit u tundua gjithashtu të thoshte: “Ne jemi të ngopur me Moisiun. Ne duam një udhëheqës tjetër. Ne nuk jemi të kënaqur me këtë, nuk është mjaft i mirë. Ajo që na tha nuk ishte e mirë. Le të kërkojmë një udhëheqës tjetër.” Le t’i ndjekim besnikërisht apostujt sot. Ata janë dërguar për të na udhëhequr në mbretërinë e Perëndisë. Ndonjëherë ajo që na thonë është e rehatshme, ndonjëherë nuk na pëlqen ajo që na thonë. Por ne e dimë se ata janë dërguar për të na çuar në mbretërinë e Perëndisë. Le t’i ndjekim deri në fund. Ne e dimë se premtimi nuk është përmbushur ende.

Jezusi nuk ka ardhur ende, ne nuk jemi ende të përsosur në shëmbëlltyrën e Krishtit, bashkësia nuk është ende e përsosur, shoqëria jonë është larg nga përsosmëria, premtimet nuk janë përmbushur ende, por ne nuk po heqim dorë. Ne vazhdojmë të besojmë dhe ecim, ne ecim me besim.

Dhe të dashur vëllezër dhe motra, në vend që të ankojemi se premtimi nuk është realizuar ende, le të kuptojmë se çfarë do të thotë për ne. Sigurisht, ne nuk jemi ende perfekt, nuk jemi ende imazhi i Krishtit, pavarësisht gjithë viteve

Apostuli kryesor emëroi Freddie Nuyad (në mes)
Medie Sabal (djathtas) në postin e apostulit

Apostuh tashmë në pension Alfredo Pascual
(majtas) dhe Cleofas Bual (djathtas) me apostulin
kryesor mbas shërbesës fetare

që kemi punuar për ta arritur këtë. Çfarë do të thotë kjo për mua? Kjo do të thotë se unë jam plotësisht i varur nga hiri i Jezusit. Unë kam nevojë për hirin e Jezu Krishtit. Unë kurrë nuk do të mund të jem perfekt vetë. Unë kam nevojë për hirin e tij. Kjo do të thotë që unë duhet të jem i përlulur dhe të lutem: “Jezus, më jep hirin tënd! Pa hirin tënd unë jam i humbur.” Ngaqë e kuptojmë se nuk jemi ende të përsosur, ne jemi të përlulur dhe i kërkojmë Jezusit hirin e tij. Po, ne vëllezërit e administratës nuk jemi ende perfekt, kjo është e qartë. Kjo do të thotë se ne nuk mund të kënaqemi me atë që kemi arritur deri tani. Ne kemi nevojë të rrisim njohurinë dhe të kuptuarit tonë rreth Ungjillit. Ne ende duhet të mësojmë të duam më shumë dhe më mirë. Edhe ne varem nga hiri i Jezu Krishtit, por edhe ne duhet të shkojmë më tej për të përparuar në shërbimin tonë. Edhe pse i kemi shërbyer Zotit për dyzet e pesëdhjetë vjet, ne ende duhet të mësojmë të shërbejmë. Shërbëtorë të Zotit, të dashur bashkëpunëtorë, le të jemi të përlulur, ne nuk jemi ende siç dëshiron Perëndia që të jemi. Mos u dorëzo, vazhdo përpara. Mësoni, mësoni dhe mësoni. Sigurisht, bashkësia nuk është ende e përsosur. Sigurisht, premtimi nuk është përbushur, shoqëria nuk është e përsosur. Dikush mund të ankohet për të. Por fëmijët e mençur të Perëndisë thonë: “Unë duhet të bëj më shumë për unitetin e bashkësisë. Duhet të bëj më shumë për vëllain tim, për motrën time, duhet t'i dua më shumë. Unë mund të përparoj në bamirësi.” Në vend që të ankohemi, ne themi: “Unë mund të bëj më shumë dhe të bëj më mirë, më ndihmo Zot”.

Pra, vëllezër dhe motra, ky është mesazhi për sot. Premtimi që na është bërë shumë vite më parë është ende i vlefshëm,

por ndërsa jemi në tokë duhet të besojmë dhe të ecim përpara. Ne nuk duam të dorëzohemi. Ajo që thotë Zoti është e vërteta, ne jemi të sigurt se ai do të bëjë atë që ka premtuar dhe presim me durim. Por ne duhet të shkojmë më tej për të rritur dashurinë dhe njohuritë tona. Ne nuk dorëzohemi, luftojmë kundër armiqve tanë dhe punojmë për unitetin e veprës së Zotit. Ne e përjetojmë praninë e Zotit në mesin tonë nëpërmjet fjalës së tij, nëpërmjet apostulatit, nëpërmjet Darkës së Shenjtë dhe nëpërmjet ndihmës së tij në jetën e përditshme. Ne nuk duam të kthehemi në Egjipt, ne nuk duam të qëndrojmë këtu në tokë, ne duam të ecim në mbretërinë e Perëndisë dhe ne duam të hyjmë në të së bashku. Le të ndjekim Krishtin dhe të ndjekim apostujt deri në fund dhe le ta dimë: Zoti është besnik, ai i mban premtimet e tij.

MENDIME KYÇE

Ne jemi të sigurt që Zoti na do dhe ne i besojmë Atij. Ne vazhdojmë zhvillimin tone shpirtëror dhe e përjetojmë prezencën e Perëndisë në anën tonë. Ne do të përjetojmë gjithashtu përbushjen e premtimit të tij.

| Bielefeld – një udhëtim mbresëlënës

Foto: NAK Shqipëri

Kishim kohë, që shkruanim e merrnim mesazhe me motrat dhe vëllezërit e bashkësisë Bielefeld – Mitte. Kishim komunikuar disa herë me ZOOM me vëllezërit Holger dhe Christian dhe me drejtuesin e bashkësisë Jörg Adomeit. Njerez vërtet të mrekullueshëm, nga të cilët mund të mësosh jashtëzakonisht shumë si për nivelin e besimit, por edhe për korrektësinë e tyre. Me vëllezërit dhe kryeplakun tonë Andrea Rafaeli vendosëm, që pjesë e këtij udhëtimi të bëheshin të rinjtë dhe të rejat e të gjitha bashkësive tona. Kjo u bë për arsyen, që vetë të rinjtë të shihnin dhe të përjetonin vetë faktin, se çfarë do të thotë besim, çfarë do të thotë motër dhe vëlla, se si të presin, kur shkon në një vend të huaj pa të njohur.

Pas shumë mundimesh u bë lista me të gjithë të rinjtë dhe të rejat nga bashkësitë dhe filloi puna intensive organizative për udhëtimin tonë. Doja, që çdo gjë të bëhej sipas rregullave me të gjitha dokumentat e nevojshme. Personalisht më filluan emocionet dhe shqetësimet për organizimin e këtij eventi. Edhe të rinjtë tanë kishin filluar ndjesitë dhe emocionet dhe kjo vihej re te të gjitha bisedat personale, që organizuam. Të gjithë shprehnin dëshirat dhe mendi-

met e tyre, se çfarë rrobash do të merrnin, sepse dihej, që temperatura në Gjermani është shumë ndryshe nga ajo në Shqipëri, çfarë do të përgatitsim për motrat dhe vëllezërit, meqënëse ne do të merrnim pjesë në shërbesën fetare të ditës së mërkurë, çfarë dhuratash do t'u blinim familjeve tona mikpritëse. Filluam të merrnim informacione për to, që të dilnim sa më mirë në sytë e tyre. Motrat dhe vëllezërit gjermanë i kishin marrë përsipër të gjitha përgatitjet që nga biletat e fluturimit deri te realizimi i programit javor. Një diçka fantastike dhe jashtëzakonshme. Por edhe ne nuk ngelëm prapa. Të rinjtë tanë kishin vendosur të këndonin një këngë në gjuhën gjermane si shenjë falenderimi për mikpritjen e vëllezërve dhe motrave gjermanë. Dhe mësuam këngën shumë domethënëse “Oh, ç`mik është Jezu Krishti!”

Fillimi ishte goxha i vështirë, sepse një pjesë e të rinjve lexonin për herë të parë gjermanisht. Dhe kjo u arrit edhe falë punës këmbëngulëse të motrës tonë të pakursyer Elda, pianistes sonë. Por si gjithmonë ne ia dolëm mbanë. Pas shumë vështirësish dhe ecejakesh vendosëm të mblidheshim të gjithë së bashku te kisha, sepse vëllai ynë Fatos,

babai i Biankës dhe Nertilit, do të na përcillte për në Rinas. Diçka shumë sinjifikative për të gjithë grupin tonë. Ndërsa me pjesën tjetër të grupit tonë do të takoheshim në aeroport. Ndërkohë ne po bisedonim për atë, që ne do të na priste në Gjermani, në Bielefeld. Të gjithë kishin emociione ose siç thuhet, nuk i mbante fare vendi nga gëzimi dhe kënaqësia e madhe. Pasi bëmë procedurat e zakonshme tek sportelet tona, shkuam në hollin pritës. Por pas një farë kohe u duk, sikur buzëqeshja na ngriu nga njoftimi, që morëm, se avioni ynë “Air Albania” do të nisej me vonesë. Kishim dëgjuar, që kishte pasur ato ditë edhe anulime fluturimesh nga shoqëritë ajrore. Na kaploi një farë frike. Gjithsesi ne nuk e humbëm toruan dhe shpresën, sepse besonim vërtet. Prandaj paraprkisht njoftuam Holgerin dhe Christianin, që ne do të niseshim me vonesë. Gjithsesi ne ishim të sigurtë, sepse kishim besim të madh. Më në fund u nisëm, aeroplani ynë u ngrit nga toka dhe në fytyrat tona shikoje vetëm gëzim, hare dhe kënaqësi. Filluam të bënim fotografitë e para të udhëtimit tonë të gjatë. Shkëmbeuam batuta me njëri – tjetrin, ngacmonim njëri – tjetrin, bisedonim, se çfarë dhuratash kishim përgatitur për familjet tona mikpritëse. Pas nja dy orësh fluturim mbërritëm në aeroportin e Düsseldorfit. Aty na priste vëllai ynë i palodhur dhe i papërtuar, Christian. Ai na kishte rezervuar edhe biletat, me të cilat do të udhëtonim gjatë gjithë javës me transportin publik. Hipëm në Schwebebahn (trenin e varur). Një situatë shumë e bukur, por nëpër vendet publike dhe nëpër trena duhej të mbahej maska mbrojtëse. Kjo ishte e detyrueshme. Të gjithë ishim përgatitur për këtë masë detyruese. Pas një udhëtimi dy orësh me InterCity (IC), mbërritëm në Bielefeld. Sapo kishte rënë nata dhe në stacion na prisnin edhe disa vëllezër të familjeve mikëpritëse. U takuam për herë të parë me ta, por na u duk, sikur kishim kohë, që njiheshim.

Mbërritëm pas një rrugëtimi të shkurtër në kishën tonë, e cila ndodhet në Große Kurfürstenstr. 57, 33615. U takuam

me disa motra dhe vëllezër të tjerë të bashkësisë, të cilët kishin kohë, që na prisnin dhe që kishin përgatitur darkën e mirëseardhjes për ne. Ishim shumë të lodhur nga udhëtimi i gjatë, por në zemrat tona dhe në sytë tanë ndihej vetëm qeshje, buzëqeshje dhe gëzim. Para se të fillonim ngrënien e darkës, vëllai ynë Holger, bëri një lutje, që ishte vërtet shumë e ndjeshme. Më pas filluam të njiheshim me njëri – tjetrin, si quheshim, me çfarë merreshim, ku studionim dhe me të tjera pyetje, që na vinin në ato momente. Gjithashtu Holgeri dhe Christian na shpjeguan programin tonë javor të lëvizjeve dhe të vizitave tona. Ajo natë përfundoi me shpërndarjen e të rinjve dhe të rejave tona nëpër familjet e caktuara nga vëllezërit tanë Holger dhe Christian. Dita e parë ishte e mbushur me shumë aksion. U ndamë në dy grupe: njëri grup do të vizitonte kopshtin zoologjik të Bielefeld – Heimat Tierpark Olderdissen, një park i madh me rreth 450 lloje kafshësh dhe zogjsh, të gjitha ishin të zonës përreth. Një kopsht zoologjik, që shtrihej në një sipërfaqje prej 16 hektarësh. Ndërsa grupi tjetër shkoi tek parku i kacavjerrjes (Kletterpark) në Johannisberg, një park i mrekullueshëm, një ndër parqet më të mëdhenj të kacavjerrjes në landin Nordrhein – Westfalen. Të rinjtë tanë u kënaqën dhe u argëtuan shumë, sa që njëri prej vëllezërve tanë, Dritani, u shpreh, se kjo eksperiencë do të ngelej përgjithmonë në memorien e tij. Por jo vetëm për të, por edhe për të tjerët do të ngelej një përvojë e paharrueshme. E gjitha pasditja kaloi me qetësinë, që na fali parku i mrekullueshëm.

Ditën tjetër ne vizituam kështjellën e Sparrenburg, një ndërtesë shumë e bukur dhe e vjetër, e ruajtur në mënyrë shumë perfekte. Ajo daton fillimet e saj me kontët e Ravensbergut në vitin 1250 dhe përfundoi së ndërtuari në vitin 1578. Nga kulla e saj mund të shikoje të gjithë Bielefeldin. E veçantë e kësaj kështjelle qëndronte në faktin, se ajo ishte edhe emblema zyrtare e qytetit të Bielefeldit. Kjo shtrihej në pyllin e Teutoburgut. U kënaqëm jashtëzakonisht shumë, sepse aty kishte shumë vend edhe për të luajtur

e dëfryer. Prandaj koha, që kaluam tek kështjella dhe pamja përreth saj na la pa fjalë. Pasdite atë ditë na priste një surprizë e bukur, shërbesa fetare në bashkësinë Bielefeld – Ost me kryeplakun Michael Block. Ajo që një shërbesë e ndjerë dhe e ndjemë ngrohtësinë dhe dashurinë e të gjithë motrave dhe vëllezërve tanë gjermanë, sepse në sytë e tyre rrezatohej vetëm gëzim dhe kënaqësi. Fjala e Perëndisë, që u transmetua nga ana e kryeplak Block, na ngrohu zemrat dhe na bëri të kuptojmë, që ne duhet të besojmë më fort dhe më shumë tek Zoti. Të kemi më shumë besim tek Perëndia. Vetë kryeplaku gjatë shërbesës fetare e theksoi faktin, që ajo shërbesë fetare ishte ndërkombëtare, sepse ishim të pranishëm edhe ne, motrat dhe vëllezërit shqiptarë. Ai këtë fakt e përmendi me shumë kënaqësi dhe me shumë pathos. Në fund vëlla Eltoni mori fjalën, ku ai falenderoi në emër të të gjithë grupit tonë palën gjermane për të gjithë organizimin dhe mikpritjen e tyre karshi nesh. Pasi mbaroi shërbesa fetare, minikori ynë këndoi këngën “Oh, ç’ mik është Jezu Krishti”. Të gjithë motrat dhe vëllezërit e pranishëm u surprizuan shumë nga kënga, që kënduam në gjuhën gjermane. Duartrokitjet e tyre zgjatën për disa minuta. Në përfundim u organizua një barbekju nga ana e motrave dhe vëllezërve gjermanë, ku ne u njohëm edhe më shumë me njëri – tjetrin.

Të nesërmen bëmë një udhëtim fantastik me anije në lumin Weser. Ky udhëtim ishte shumë relaksues dhe qetësues për ne. Gjithashtu ajo që na ra në sy dhe na bëri shumë përshypje, që ngritja e anijes lart me anë të shtimit të nivelit të ujit. Një mrekulli teknike e përhapur në të gjithë Evropën. Por për ne një gjë e re. Pamë gjithashtu Porta Vestfalica dhe monumentin e Perandorit Wilhelm, e cila vitin e kaluar i kaloi të 125 vitet. Dita vazhdoi me një marshim të gjatë deri tek stacioni i trenit. Ditën tjetër shkuam në Detmold, ku vizituam Freilichtmuseum, një muze i hapur në natyrë, në një pyll të mrekullueshëm, ku mushkëritë të mbusheshin me ajër të freskët dhe të pastër. Ky muze shtrihet në një sipërfaqje prej 90 hektarësh dhe përfshinte në të 120 ndërtesa të vjetra. Peisazhet ishin fantastike dhe të papame. U lodhëm, por u kënaqëm jashtëzakonisht shumë. Nuk e ndjemë fare strapacimin. Më pas bëmë një xhiro të shkurtër nëpër qytetin e Detmoldit, ku pamë nga larg kështjellën e vjetër të qytetit, sepse ajo ishte nën rikonstruksion dhe nuk ishte e mundur ta vizitonim atë nga brenda. Gjithashtu pamë nga jashtë Landestheater Detmold (teatrin kombëtar të Detmoldit), e rindërtu-

ar gjatë viteve `14 - `15 nën drejtimin e princit Leopold IV, një ndërtesë e stilit gotik. Ditën e fundit na ishte rezervuar një vizitë në Bibeldorf, në Rietberg. Ky ishte një fshat biblik, një vend, ku vinin studentë, nxënës të shkollave dhe të interesuar për edukimin fetar.

Një djalë – udhërrëfyes na tregoi historikun e këtij vendi biblik dhe mistik, njëkohësisht, sepse në çdo cep të tij mund të ndjeje Izraelin dhe Palestinën e vjetër, botën e moçme të Biblës. Aty pamë letra dhe shënime, që datonin prej shekujsh dhe ato na tregonin, sesi kishin jetuar njerëzit më përpara, me çfarë merreshin. Të gjithë u mahnitëm nga ajo, çfarë përjetuam aty, në këtë vend të shenjtë. Mbasdite motrat dhe vëllezërit gjermanë kishin organizuar për ne mbrëmjen e ndarjes. U gëzuam dhe kaluam një mbrëmje festive, ku i treguam njëri-tjetrit mbresat dhe përjetimet e mrekullueshme, që kaluam gjatë asaj jave. Të nesërmen do të ktheheshim në Shqipëri, në shtëpitë tona. Një javë intensive, e lodhshme, shumë impenjative, por e jashtëzakonshme mbi të gjitha. Ne të gjithë qemë të mendimit, që të tilla vizita forcojnë dhe fuqizojnë akoma më shumë lidhjen mes motrave dhe vëllezërve shqiptarë dhe të huaj. Kjo na tregoi gjithashtu, se besimi na lidh shumë, na mban të pashkëputur nga njëri – tjetri. Ne mendojmë për ta, ata mendojnë për ne. Ne lutemi për ata, ata lutën për ne. Kjo është bukuria e besimit, kjo është e vërteta e besimit. Këto janë përjetime të pashlyeshme, që nuk fshihen asnjëherë nga kujtesa dhe zemra jonë.

(Përmbledhje nga përjetimet dhe emocionet e të rinjve dhe të rejave të bashkësive tona gjatë qëndrimit në Bielefeld.)

JEZUSI U LAN KËMBËT DISHEPUJVE TË TIJ

SIPAS GJONIT, 1-20

Pashka po vjen. Jezusi e di se do ta lërë botën dhe do të shkojë te Perëndia, Ati i tij. Ai feston darkën e fundit me dishepujt e tij.

Jezusi ngrihet nga vendi, heq rrobën e tij, merr një përparëse dhe e lidh atë.

Pastaj ai derdh ujë në një legen dhe fillon të lajë këmbët e dishepujve. Me përparësen ia than këmbët atyre.

Kur i vjen radha Pjetrit, ky e pyet: "Zotëri, a mos dëshiron të më lash dhe mua këmbët?"

Jezusi i përgjigjet: "Tani ti nuk e kupton se çfarë po bëj, por më vonë do ta kuptosh."

Atëherë Pjetri i thotë: "Nuk do të më lash më kurrë këmbët!"

Jezusi i përgjigjet: "Nëse nuk të laj, nuk ke asnjë pjesë në mua". Atëherë Pjetri i thotë: "Zot, laji jo vetëm këmbët e mia, por edhe duart dhe kokën!"

Jezusi i përgjigjet: "Ai që është i larë nuk ka nevojë veçse të lahen këmbët; sepse ai është mjaft i

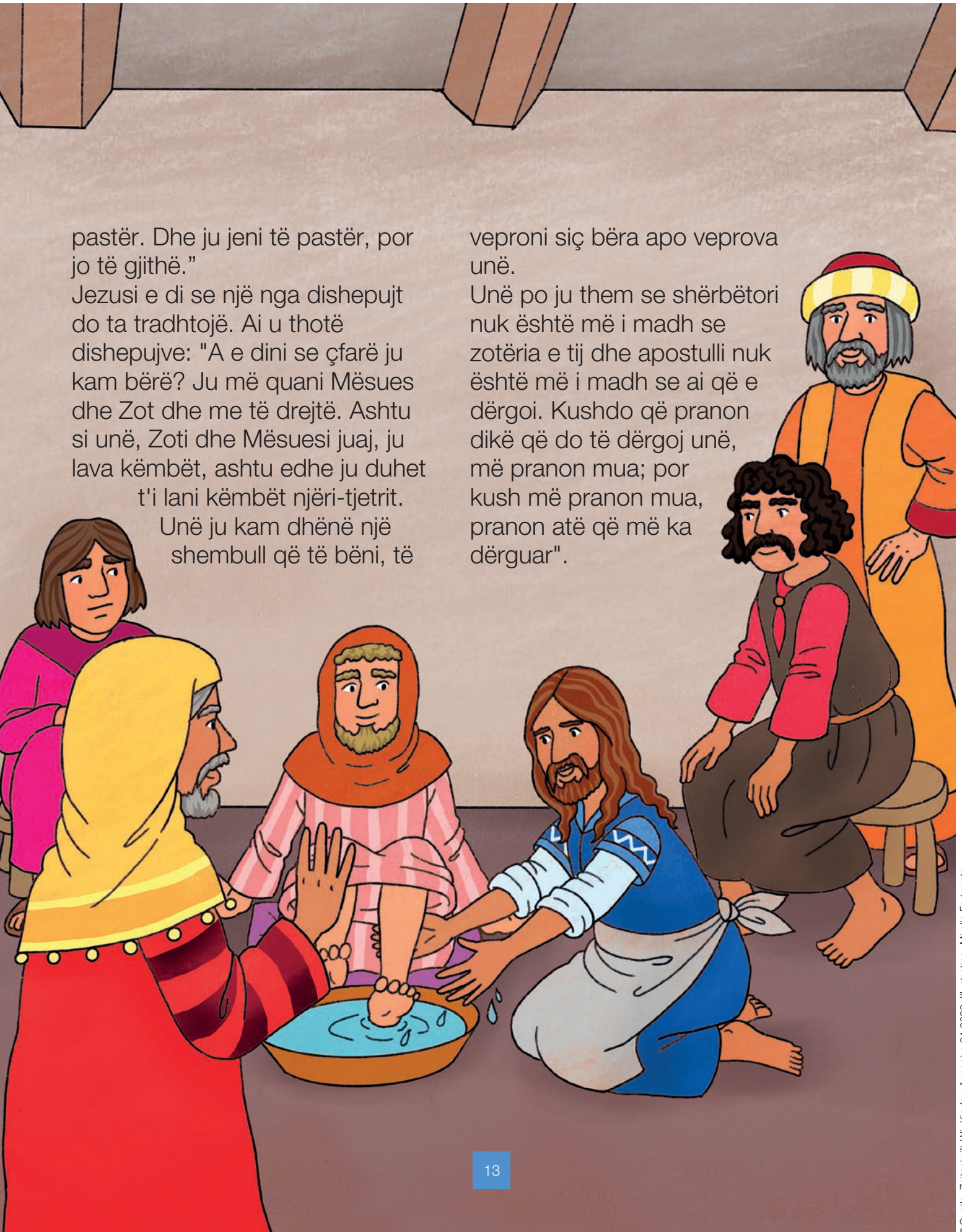
pastër. Dhe ju jeni të pastër, por jo të gjithë.”

Jezusi e di se një nga dishepujt do ta tradhtojë. Ai u thotë dishepujve: "A e dini se çfarë ju kam bërë? Ju më quani Mësues dhe Zot dhe me të drejtë. Ashtu si unë, Zoti dhe Mësuesi juaj, ju lava këmbët, ashtu edhe ju duhet t'i lani këmbët njëri-tjetrit.

Unë ju kam dhënë një shembull që të bëni, të

veproni siç bëra apo veprova unë.

Unë po ju them se shërbëtori nuk është më i madh se zotëria e tij dhe apostulli nuk është më i madh se ai që e dërgoi. Kushdo që pranon dikë që do të dërgoj unë, më pranon mua; por kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar”.

PËR VIZITË TEK DAVIDI NË NDOLA (ZAMBIA)

Mulishani? Kjo do të thotë „Si je?“ në gjuhën I kibemba, një nga 72 gjuhët, që fliten në Zambia. Është një nga gjuhët më të folura në rajonin ku unë banoj. Ne e quajmë atë Copperbelt, në shqip rrypi i bronzit, pasi këtu në minierat më të mëdha nxirret bronzi. Unë jetoj në qytetin Ndola, kryeqyteti i provincës Copperbelt.

Quhem David, kam lindur më 10. Qershor 2011. Kam mbushur dymbëdhjetë vjeç. Familja ime përbëhet nga babai, nëna, motra ime Lubuto, pesë vjeçare dhe unë. Babai im Trevor është prift në bashkësinë tonë. Ai punon në marketing në një firmë vendase të telefonave. Nëna ime Mweshi është fizio-terapiste dhe punon në një spital të madh.

Unë jam në klasën e 6-të. Motra ime është në të njëjtën shkollë si unë, por në kopësht. Lëndët e mia të preferuara janë matematika, muzika dhe anglishtja.

Ne jemi të gjithë apostolikë të rinj; këtu ju tregoj edhe kishën tonë. Është kisha më e madhe në Zambia, ka vend për 5000 motra e vëllezër. Dy herë tashmë ka mbajtur shërbesa fetare apostoli ynë kryesor. Kisha është inauguruar më 20. Korrik 2014. Në atë kohë unë kam qenë katër vjeç.

Të dielave, mbas shërbesës fetare ne bëjmë shkollën e së dielës. Mësimi i muzikes dhe provat e korrit zhvillohen të shtunave. Unë jam muzikanti më i vogël i orkestrës në distriktin tonë, unë luaj në violinë. Muzikantët e tjerë janë të gatshëm për të më ndihmuar; shpesh, në shërbesa fetare dhe në koncerte, ata më lejojnë të dirigjoj një këngë. Ndonjëherë dirigjoj edhe korin e fëmijëve. Unë e dua bashkësinë time, shokët e mi të shkollës së të dielës, si dhe mësuesin e dirigjentët. Thjesht e dua kishën time!

Edhe në shtëpi merrem shpesh me muzikë. Luaj me flaut, violinë dhe pjano. Edhe motra ime ka interes për muzikën, unë i mësoj asaj pjesë me violinë. Endrra ime është që një ditë të mund të ndihmoj grupin e instrumentistëve në kishën time.

Kur nuk merrem me muzikë shikoj pak televizor ose luaj në kompjuter. Unë kujdesem gjithashtu dhe ushqej edhe lepujt e mi. Nuk ka më bukur se sa kur i shikon ata të hidhen sa andej-këndeje.

Ushqimi bazë në Zambia është misri; me miellin e misrit bëhet edhe ushqimi Nshima, i cili nuk mungon në asnjë vakt. Ushqimi im i preferuar është Samp, misrat e zier. Edhe Pizza më pëlqen. Unë e ndihmoj shpesh nënën në gatim. Unë bëj vetë oriz, vezë të skuqur dhe një mëngjes të thjeshtë.

Emërimi i grave në post. Argumentet

Photo: rawpixel.com / Jira

Apostujt janë „kujdestarët e mistereve të Perëndisë“ (1 Korint 4,1). Apostullati duhet të arrijë në vendime të zbatueshme me ndihmën e Shpirtit të Shenjtë dhe arsyes, veçanërisht për çështjet për të cilat nuk ka përgjigje të qartë biblike. Kjo përfshin pyetjen nëse burrat dhe gratë janë njëloj të denjë për të marrë autoritetin, pushtetin e postit si dhe ushtrimin e kesaj detyre.

Gjatë mandatit të tij apostulli kryesor Fehr bëri shumë sugjerime për qartësimin dhe mprehjen e mësimëve të Kishës Apostolike të Re. Ai inicioi shkrimin e një libri në të cilin mësimet e Kishës Apostolike të Re janë paraqitur në mënyrë të detyrueshme. Rezultati i këtyre përpjekjeve është Katekizmi, i cili u botua në vitin 2012, d.m.th. gjatë mandatit të apostullit kryesor Leber.

Të kuptuarit Apostolik i Ri i kishës së Jezu Krishtit, u zhvillua më pas në Katekizmin e Kishës Apostolike të Re, në të cilën dallimi midis anës së dukshme të kishës, e cila ka të meta dhe anës së vetme të padukshme të kishës e cila është e përsosur luan një rol vendimtar. Megjithatë, një mësim aktual i postit nuk mund të paraqitet ende në katekizëm. Në të u hapën, u shpalosën disa aspekte thelbësore të një doktrine të ardhshme rreth postit dhe u hapën shtigjet e një rruge të re të menduarit.

Si shembull për këtë, i referohemi shpjegimeve të nenit të pestë të besimit, në të cilin bëhet dallimi ndërmjet postit dhe shërbimit dhe emërtohen elementët thelbësorë të emërimit: “Njeriu, siç shprehet neni i besimit, mban një post me vullnetin hyjnor dhe jo me vendim njerëzor. Kjo realizohet ose zbatohet nga shërbimi i apostullit. Posti dhe apostullati janë të lidhura drejtpërdrejt. Rrjedhimisht, kudo ku është aktive shërbimi i apostullit, ka edhe një shërbim shpirtëror (shih 7). Përveç kësaj, në kishën e Krishtit ka shumë shërbime për shpalljen e Ungjillit dhe për të mirën e besimtarëve, të cilat mund të kryhen edhe pa emërim [...] Emërimi në një post përmban tre aspekte: 'autoritetin, bekimin dhe shenjtërimin'. Elementi i 'autoritetit' është i një rëndësie vendimtare, veçanërisht në rastin e shërbëtorëve priftërorë, sepse ata kanë autoritetin për të shpallur faljen e mëkateve në emër të apostullit dhe për të ndarë Darkën e Shenjtë. Prandaj, shërbëtorët priftërorë marrin pjesë

në administrimin e drejtë të sakramenteve nga apostujt. Shpallja e saktë e vullnetit shpëtimtar universal të Zotit ndodh gjithashtu nëpërmjet 'autoritetit' që jep apostullati. Nëpërmjet 'bekimit' premtohet shoqërimi hyjnor dhe ndihma e Shpirtit të Shenjtë në ushtrimin e detyrës si priftërore ashtu edhe të asaj diakonale. "Shenjtërimi" tregon se Vetë Zoti në shenjtërinë dhe paprekshmërinë e Tij dëshiron të veprojë përmes postit."

Puna filloi në vitin 2014 për formulimin e një koncepti apostolik të ri të shërbesës. Më pas, në vitin 2019, u botua shkrimi "Kuptimi Apostolik i Ri i postit shpirtëror – Komenti i KNK 7". Ato do të diskutohen shkurtimisht më poshtë.

Përfundim: Apostullati – Apostujt në unitet me apostullin kryesor – ka për detyrë, nën drejtimin e Frymës së Shenjtë, të sigurojë që bashkësitë të jenë të organizuara siç duhet. Çështja e mundësisë nëse burrat dhe gratë janë njëloj të denjë për të marrë autoritet dhe mandat është një nga ato pyetje që apostullati duhet t'i përgjigjet dhe të vendosë për të ardhmen.

Autoriteti i postit dhe ushtrimi i detyrës

Katekizmi tashmë thekson se "momenti i 'autoritetit' është i një rëndësie vendimtare" (KNK 2.4.5). Katekizmi flet edhe për ushtrimin e detyrës: "Vëllai i administrates ose mbartësi i postit e kryen detyrën në kuadër të autoritetit që i është dhënë. Për këtë ai merr një porosi nga apostulli i tij, i cili i cakton një zonë pune" (KNK 7.8). Në shkrimin e sipërpërmendur mbi Të kuptuarit e postit – bazuar në një vendim të Mbledhjes së Apostujve të distrikteve (MAD) – thuhet në mënyrë të prerë:

"Një post përfshin edhe autoritetin zyrtar edhe mandatin zyrtar. Autoriteti zyrtar është i natyrës teologjike, mandati zyrtar është i karakterit kanonik.

- Përkufizimi i autoritetit të postit: Autoriteti i postit është e drejta, e bazuar në Jezu Krishtin dhe e dhënë nga apostulli nëpërmjet emërimit me fuqinë e Frymës së Shenjtë, për të vepruar dhe folur në emër të trinisë së Perëndisë. Pushteti, autoriteti jepet nëpërmjet emërimit. Ai skadon me pranimin e dorëheqjes nga apostulli, me largimin nga detyra ose me vdekjen.
- Përkufizimi i mandatit zyrtar: Me mandatin zyrtar, apo ushtrimin e detyrës, mbartësit të postit i jepet e drejta

dhe detyra që t'i kryejë detyrat e tij në përputhje me autoritetin e postit që i është dhënë brenda kornizës së përcaktuar hapësinore dhe kohore. Shërbimi përfundon me ndryshimin e juridiksionit, daljen në pension, pranimin e dorëheqjes nga apostullit, largimin nga detyra ose me vdekjen.»

Autoriteti, pushteti i postit lidhet, ndër të tjera, me administrimin e sakramenteve, të drejtën për të emëruar dhe për të predikuar Fjalën e Perëndisë. Mandati zyrtar, ushtrimi i detyrës rregullon kontekstin në të cilin do të ushtrohet autoriteti i postit – në bashkësi, në distrikt, në zonën kishtarë. Në këtë aspekt, është e përshtatshme që mandati zyrtar të kuptohet si diçka kanonike – pra pragmatike.

As në katekizëm dhe as në shpjegimet e mëvonshme mbi Të kuptuarit e postit nuk përmendet shprehimisht se autoriteti zyrtar dhe mandati zyrtar mund t'u barten, t'u jepen vetëm burrave. Vetë termi "mbartës bekimi" sugjeron që ata që përmenden duhet të jenë burra. Megjithatë, në kontekstin e detyrës, përdoret edhe gjuha neutrale ndaj gjinisë: "Njeriu e kryen detyrën e tij në bazë të vullnetit hyjnor dhe jo të vendimit njerëzor" (KNK 2.4.5).

Përfundim: Një argumentim teologjik për faktin se vetëm burrat mund të emërohen nuk gjendet në shkrimet mbi Të kuptuarit e postit në kishën tonë. Prandaj lind pyetja nëse kufizimi i detyrës shpirtërore për burrat, i cili ka qenë për shkak të traditës së përgjithshme të krishterë që nga shekulli i dytë, është i qëndrueshëm në pikëpamje të dëshmisë biblike. Problemi i trajtuar nuk mund të gjejë përgjigje siç duhet duke vënë në dukje të drejtat e barabarta të burrave dhe grave në shoqëri, gjë që shprehet në kushtetutat e shumë shteteve, por me vlerësim teologjik të gjetjeve, fakteve biblike. Në këtë kontekst, e folura biblike për njeriun si shëmbëlltë të Zotit - siç gjendet në tregimet e krijimit - është e një rëndësie vendimtare.

Shëmbëlltë e njeriut me Zotin

Dy rrëfimet rreth Krijimit në Testamentin e Vjetër që gjenden te Zanafilla 1,1-2,3 dhe Zanafilla 2,4-3 janë baza më e rëndësishme teologjike për të folur për njeriun të krijuar sipas shëmbëlltë të Perëndisë. Ndërsa tregimi i parë i krijimit ka një karakter më abstrakt, rrëfimi i dytë i krijimit është jashtëzakonisht pikturues dhe narrativ.

Tregimi i pare rreth Krijimit

Formulimi se njeriu është krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë gjendet në Zanafilla 1,26-27. Përveç kësaj, Zanafilla 5,1.2 dhe Zanafilla 9,6b flasin për njeriun që është krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Në tregimin e parë të krijimit, Zoti tregohet si ai që përbën ose urdhëron realitetin në gjashtë ditë – domethënë në gjashtë periudha kohore - vetëm përmes fjalës së tij. Në fazën e fundit të ngjarjes së krijimit - në ditën e gjashtë - kafshët që jetojnë në tokë krijohen së pari (Zanafilla 1,24,25). Pasi kafshët e ndryshme janë në vend, Zoti i kthehet krijimit të njeriut:

"Dhe Perëndia tha: "Le të bëjmë njeriun në ngjashmërinë tonë, i cili do të sundojë mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit, mbi bagëtinë dhe mbi gjithë tokën dhe mbi çdo rrëshqanorë që zvarritet në të. Dhe Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së tij, sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë e krijoi atë; dhe krijoi mashkull e femër. Dhe Perëndia i bekoji dhe u tha atyre: "Të jeni të frytshëm, shumëzohuni, mbushni tokën, nënshtrojeni dhe sundoni mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo gjallesë që zvarritet mbi tokë" (Zan 26-28).

Krijimi i njeriut ndryshon nga ai i të gjitha gjërave dhe qenieve të tjera të gjalla. Kjo tashmë është e dukshme nga fakti se "Le të bëjmë..." nuk thuhet në mënyrë asnjëse, siç ndodhi me veprat e tjera të krijimit, por më tepër në formën e një vetë-adresimi nga trinia e Zotit: "Ta bëjmë njeriun...". Vetë-sfida për të krijuar një qenie njerëzore zgjerohet dhe rritet nga fakti se Zoti e vendos veten në një marrëdhënie të menjëhershme me qeniet njerëzore, sepse ata duhet të jenë një "imazh" "si ne". Kështu Zoti e vendos veten në një marrëdhënie të pakthyeshme me njeriun dhe njeriu vendoset në një marrëdhënie po aq të pakthyeshme me Zotin.

Tek Zanafilla 1,27, Perëndia e përmbush atë që ka vendosur të bëjë: Ai e krijon njeriun "sipas shëmbëlltyrës së tij" si një "njësi shumësi burri dhe gruaja". "Njeri" përdoret këtu si term i përgjithshëm dhe specifikohet për nga përmbajtja përmes specifikimit biologjik "burrë dhe grua". Prandaj, të dy gjinitë i përkasin që në fillim dhe në thelb qenies njerëzore të krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Burri dhe gruaja të bashkuar në pasqyrimin e lavdisë së Perëndisë, të bashkuar në përjetësimin e krijimit të Perëndisë. Ai ka vetëm Zotin mbi të. Ai qëndron në mes midis Zotit dhe botës.

Burri ose gruaja - d.m.th. "njeriu" - janë krijuar të dy sipas shëmbëlltyrës së Zotit, të dy janë në një marrëdhënie

identike, domethënë të drejtpërdrejtë dhe të pakushtëzuar varësie nga Zoti. Prandaj, burri dhe gruaja kanë të njëjtin mandat për të krijuar, domethënë për të "sunduar" dhe për të përfaqësuar Zotin në krijim. Për më tepër, njësi shumësi tregon se njerëzit në egocentrizëm dhe izolim të zgjedhur nuk mund të përmbushin me të vërtetë humanizmin e tyre, d.m.th. të qenit të tyre sipas imazhit të Zotit. Njësi e shumësit konkretizohet vetëm "në kalimin e ndërsjellë tek ju".

Burri dhe gruaja, gruaja dhe burri, i përkasin së bashku njëri-tjetrit, sepse qeniet njerëzore janë krijuar për bashkim që në fillim. Njeriut – si burrë e grua – dhe që është i bekuar nga Zoti, i drejtohet dhe i jepet një mandat: "Të jeni të frytshëm, shumëzohuni, mbushni tokën dhe nënshtrojeni atë". Njeriu është i urdhëruar të riprodhojë. Në këtë mënyrë ai duhet të përmbushë detyrën brenda rrjedhës së historisë për të përfaqësuar Zotin në Krijim dhe për ta "nënshtroar" tokën ndaj vetvetes.

Tregimi i dytë rreth Krijimit

Ndërsa rrëfimi i parë i krijimit hedh një vështrim në botën në tërësi dhe e ndan krijimin e saj në gjashtë epoka, tregimi i dytë rreth Krijimit ka formën e një narrative me personazhe që reagojnë ndaj njëri-tjetrit. Rrëfimi i dytë i krijimit përfaqëson një lloj "vazhdimi", megjithëse është i një kohe më të hershme dhe vjen nga një linjë tjetër tradite. Dy rrëfimet e krijimit nuk janë të izoluar nga njëra-tjetra, por janë të lidhura me njëra-tjetrën për të formuar një njësi të re. "Historia e Edenit" kuptohet si një koment, thellim dhe korrigjim i historisë për krijimin e qenieve të gjalla në përgjithësi dhe të njerëzve në veçanti.

Në Zanafilla 2,7 raportohet se njeriu u formua nga Perëndia nga toka. Ashtu si një poçar, Zoti krijon një figurë nga pluhuri. Emërtimi Adam këtu nënkupton njeriun në përgjithësi, pa e dalluar atë sipas gjinisë. Fjala Adam i referohet Adamahut, tokës, tokës nga e cila u krijua njeriu.

Është për t'u habitur që koncepti i të qenit i krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë, i cili ka një rëndësi thelbësore për krijimin njerëzor të Zanafilla 1,27-28, mungon këtu. Megjithatë, ekziston një veprim përkatës i Zotit, domethënë që ai fryn mbi njerëzit për t'u dhënë atyre frymën e jetës. Figura që Zoti formoi nga toka merr frymën e jetës drejtpërdrejt prej tij. Zoti i drejtohet njeriut në një mënyrë direkte, po, intime që nuk e bën me asnjë krijesë tjetër. "Fryma e jetës" që merr balta e formuar rezulton jo vetëm në vitalitet fizik, siç është e natyrshme të kafshët, por krijon edhe parakushtet për personalitetin e saj. Fryma e

jetës është në të njëjtën kohë fryma e Zotit dhe për këtë është arsyeja e veçantisë së njeriut brenda krijimit. Kështu, «edhe në narrativën e Edenit, krijimi njerëzor vendoset në kontekstin e krijimit sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë».

Pozicioni i veçantë i njeriut, detyra e tij si "shëmbëlltyra e Zotit" brenda krijimit, shprehet edhe në rrëfimin e dytë të krijimit. Njeriu bëhet një "qenia e gjallë", dikush që mund dhe duhet të formësojë mjedisin e tij: "Dhe Zoti Perëndi e mori njeriun dhe e vendosi në kopshtin e Edenit për ta punuar dhe ruajtur atë" (Zanafilla 2,15). "Kultivoni" dhe "mbani" janë aktivitete konstruktive që i janë caktuar njeriut, këtu është prezente një paralele e qartë me "sundimin" tek Zanafilla 1,26..

Zanafilla 2,18 shpreh faktin se jeta e njeriut duhet jetuar gjithmonë në bashkësi: "Nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm". "Ndhimja" që do t'i krijohet njeriut duhet t'i përgjigjet kësaj. I përkthyer fjalë për fjalë, vargu 18b thotë "një ndihmë për të". Kjo "ndihmë" si "e kundërta" e tij cilëson si të thuash se: njeriu duhet të ketë një homolog që nuk është vetëm 'me' dhe 'pranë', por që e takon në mënyrë të barabartë dhe në praninë e të cilit Adami e njeh veten.

Zanafilla 2.22-23 flet se kush i përgjigjet njeriut, kush është homologu i tij. Kjo e kundërt tani nuk është krijuar nga toka, por nga mishi i njeriut tashmë të krijuar. "Brinja" nga e cila Zoti krijoi gruan është një simbol që trupi i burrit dhe homologu i tij janë të së njëjtës natyrë dhe substancë. Theksohet uniteti fizik midis njeriut dhe homologut të tij: "Tani është kocka e kockës sime dhe mishi i mishit tim; do ta quajmë femër, sepse është marrë nga mashkulli".

Adami, qenia njerëzore që ia doli mbanë pa asnjë specifikim seksual, në të cilin përmbahet potenciali i seksualitetit, tani është në gjendje ta përshkruajë veten si burrë dhe tjetrin si "femër", si grua dhe ta njohë. Ekziston një unitet fizik midis të dyve, ato janë bërë nga e njëjta "substancë". Burri dhe gruaja janë formuar në mënyrë të barabartë nga Zoti, në të dyja rastet ata janë formuar nga një 'material' ekzistues dhe vetveten ia detyrojnë veprimin të menjëhershëm të Zotit.

Një hierarki midis burrit dhe gruas krijohet vetëm pas historisë së rënies në mëkat (Zanafilla 3,1-24) në Zan 3,16.

"Zotëria" ekzistenca e burrit, për të cilën flitet pas rënies në mëkat dhe kështu mund të shihet si pasojë e mëkatit, gjen shprehjen e saj të parë të menjëhershme në emërtimin e gruas nga Adami: "Eva; sepse ajo u bë nëna e të gjithë të gjallëve" (Zanafilla 3,20). Ky emërtim është paralel me atë të Zanafilla 2,20: "Dhe burri i vuri emrin çdo bishe të fushës." Në këtë kontekst, gruaja tani është në varësi të burrit.

Përfundim: Në dy tregimet e Testamentit të Vjetër rreth Krijimit, shprehet marrëdhënia e ngushtë midis Zotit dhe njeriut. Adami, pra qenia njerëzore si burrë dhe grua, merr urdhrin për të sunduar (Zanafilla 1,26) dhe për të "kultivuar" dhe "mbajtur". Ekziston një unitet fizik midis të dyve, ato janë bërë nga i njëjti "material". Mendimi i një hierarkizimi të burrit dhe gruas krijohet vetëm pas historisë së rënies në mëkat (Zanafilla 3,1-24) dhe Zan 3,16.

Çfarë argumentimi teologjik nxjerr Kisha Apostolike e Re nga këto dëshmu, gjetje biblike? Me këtë do të merremi në pjesën e doktrinës së Revistës Nr. 2 të Community 02/23.

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Simon Heiniger

Pasqyra

- 01.01.2023 Eibenstock (Gjermani)
- 06.01.2023 Lodwar (Kenia)
- 08.01.2023 Nairobi (Kenia)
- 15.01.2023 Bietigheim-Bissingen (Gjermani)
- 03.02.2023 Dolisie (Republika Kongos)
- 05.02.2023 Pointe Noire (Republika Kongos)
- 26.02.2023 Praia (Kap Verde)
- 05.03.2023 Bukuresht (Rumani)
- 12.03.2023 Woodbury NY (USA)
- 19.03.2023 Lüneburg (Gjermani)
- 25.03.2023 do te vendoset se shpejti (Togo)
- 26.03.2023 do te vendoset se shpejti (Benin)

New Apostolic Church
International

